



Arrest

nr. 107 495 van 29 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 februari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 4 december 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 27 mei 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij bevestiging bij arrest nr. 16 307 van 24 september 2008.

1.2. Verzoekers werden op 10 oktober 2008 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Verzoekers dienden op 23 oktober 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 19 februari 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij bevestigd bij arrest nr. 28 642 van 12 juni 2009.

1.4. Verzoekers dienden op 28 april 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 19 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 107 494 van 29 juli 2013.

1.6. Op 24 december 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 15 februari 2013 nam de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan in kennis gesteld op 22 februari 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 2007 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlands leren en spreken en ter staving een inschrijvingsfiche en deelcertificaat van de lessen Nederlands bij het CVO Roeselare voorleggen, werkbereid zouden zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring hebben gehad met de strafrechter en er geen onderzoek lopende is, alsook zij geen gevaar zouden vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van een schoolattest, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden een eerste asielaanvraag in op 04.12.2007. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming op 30.05.2008. De beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 24.09.2008. De tweede asielaanvraag werd ingediend op 23.10.2008 en afgesloten op 16.06.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 10 maanden voor de eerste en iets minder dan 8 maanden voor de tweede aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen meent dat zijn cliënten volgens de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: “Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in

een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Tevens beweren betrokkenen dat een aanvraag tot machtiging van verblijf gaan indienen bij het land van herkomst gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn. Zij tonen echter op geen enkele wijze concreet aan dat zij de aanvraag niet via de reguliere procedure kunnen indienen. De loutere vage bewering dat het gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn om naar het land van herkomst te gaan, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen aan dat een aanvraag tot medische regularisatie werd ingediend op 28.04.2009. Het is zo dat de aanvraag art. 9ter die verzoekers indienden op 19.12.2012 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen."

1.8. Op 26 februari 2013 werden verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.9. Op 5 maart 2013 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 maart 2013 onontvankelijk verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden aangezien er geen lopende art. 9 TER VW meer is.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in de bestreden beslissing werd overwogen dat er geen medische regularisatie- aanvraag meer hangende zou zijn, aangezien er bij beslissing van verwerende partij dd. 19.12.2012 werd overgegaan tot afwijzing.

Dat deze afwijzing evenwel gebeurd is op basis van standaardargumentatie die in de ondertussen vaste rechtspraak van uw zetel is afgewezen en waarbij gelijkelijk gemotiveerde telkens worden afgewezen.

Dat zodoende het feit alsof er geen medische regularisatie meer hangende zou zijn, enkel te wijten is aan het eigen foutief optreden van verwerende partij en verwerende partij zich niet op haar eigen fouten kan beroepen om de door verzoekers ingediende aanvraag art. 9 BIS VW af te wijzen.

Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen;

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden alle ingeroepen argumenten zomaar aan de kant geschoven.

Er dient in dit verband trouwens vastgesteld te worden dat verzoekers eveneens voldoen aan de criteria van de destijds bestaande instructie 2009, die weliswaar werd vernietigd, doch waaromtrent de staatssecretaris Wathélet en diens opvolger zich geëngageerd heeft om ze toe te passen, meer specifiek het criterium 1.2, weze een procedure asiel samen met regularisatie van gezamenlijk meer dan vier jaar in het geval van families met kinderen.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig."

3.2. In een tweede middel halen verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie en de ingeroepen onmogelijkheid om terug te keren.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Er is manifeste schending van de motiveringsplicht aangezien in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd inzake de verwijzing door verzoekers naar de problemen zoals door hen aangehaald in hun asielprocedures.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

\ Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedure, en niet met de duur van de régularisatieprocedures.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, dan de procedure van verzoekster in totaal meer dan vier jaar heeft geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur en de bepalingen van art. 9 BIS VW"

3.3. In een derde middel halen verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11^{de} kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is nog een lopende beroepsprocedure art. 9 TER VW*
- *de kinderen genieten onderwijs in België*
- *de verzoekers zijn totaal verankerd*

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht.

“Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.”

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de drie aangevoerde middelen samen onderzocht en behandeld.

3.4. Wat betreft de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Daarmee samenhangend houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

3.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij

geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De gemachtigde geeft motiveert in de bestreden beslissing als volgt:

- het feit dat betrokkenen sinds 2007 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van een cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlandse lessen hebben gevolgd, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat het indienen van hun aanvraag in België gebeurt; dergelijk onderzoek kadert in het onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet;
- inzake het gegeven dat verzoekers nooit enige aanvaring gehad hebben met de strafrechter en dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid wordt opgemerkt dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving;
- het feit dat de kinderen hier naar school gaan, is evenmin reden om de indiening van hun aanvraag in België te verantwoorden aangezien niet wordt bewezen dat er geen scholing is in het land van herkomst en de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeven die niet in het land van herkomst is te vinden;
- verzoekers wisten dat hun verblijf slechts was toegestaan ten voorlopige titel in het kader van hun asielaanvragen en deze procedures hebben respectievelijk iets minder dan 10 maanden en iets minder dan 8 maanden geduurd en zijn aldus niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen worden beschouwd;
- België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland;
- de loutere vage bewering dat het gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn om naar het land van herkomst te gaan, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard;
- de aanvraag om medische regularisatie werd ongegrond verklaard en vormt niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkene verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

3.7. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd immers vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 9 december 2009 en arrest 215.571 van 5 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

3.8. Verzoekers verwijzen naar de in punt 1.5. vermelde beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Zij menen dat het feit dat er geen medische regularisatie meer hangende zou zijn enkel te wijten is aan het foutief optreden van de gemachtigde en de gemachtigde zich niet kan beroepen op haar eigen fouten om de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet af te wijzen.

De Raad merkt op dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de in punt 1.5. beslissing werd verworpen bij arrest nr. 107 494 van 29 juli 2013.

De Raad oordeelde daarbij dat *“Het kernmotief in het advies van de ambtenaar-geneesheer, na een persoonlijk onderzoek en inachtneming van de voorgelegde medische stukken, blijkt de vaststelling te zijn dat eerste verzoeker inmiddels is genezen van TBC en verkeerde in goede gezondheid verkeert.*

Daargelaten de vraag of het toepassingsgebied van artikel 9ter ruimer is dan enkel ziektes die levensbedreigend zijn, betwisten noch weerleggen verzoekers de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat eerste verzoeker in goede gezondheid verkeert.

Zoals verzoekers zelf betogen, dient om een verblijf op medische gronden te bekomen, de ziekte van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Evenwel werd in casu door de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat eerste verzoeker in goede gezondheid verkeert en dat ook de overige familieleden in goede gezondheid verkeren en er geen noemenswaardige medische problemen blijken.

Verzoekers tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding of dat een ernstige ziekte over het hoofd werd gezien.

Waar de ambtenaar-geneesheer op goede gronden kon oordelen dat eerste verzoeker en zijn familie goede gezondheid verkeren, is een verder onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling, gelet op het feit dat er geen sprake is van een ernstige ziekte, niet nodig.

In casu betwisten en weerleggen verzoekers niet op ernstige en concrete wijze het motief dat verzoekers in goede gezondheid verkeren. Nu zij dit niet doen, verduidelijken zij niet welk belang zij hebben bij het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst. Alleszins kan niet worden aangenomen dat het kennelijk onredelijk is dat in casu niet nog eens werd nagegaan of de behandeling inzake een aandoening waarvan werd vastgesteld dat de medische behandeling ervan is afgelopen, beschikbaar is in het land van herkomst.

Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze door de ambtenaar-geneesheer werd geoordeeld dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Aldus tonen de verzoekers niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de aanvraag ongegrond heeft verklaard, daar het aangehaalde medisch probleem niet worden kan weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen."

Waar op goede gronden de aanvraag van verzoekers in het kader van artikel 9ter ongegrond werd verklaard, tonen de verzoekers niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze in de bestreden beslissing omtrent deze medische regularisatieaanvraag heeft gemotiveerd dat: *"Betrokkenen halen aan dat een aanvraag tot medische regularisatie werd ingediend op 28.04.2009. Het is zo dat de aanvraag art. 9ter die verzoekers indienden op 19.12.2012 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen."*

3.9. Verzoekers betogen dat de aangehaalde elementen inzake een sterke sociale binding en verregaande integratie in België niet afdoende werden beantwoord. Voorts betreuen verzoekers dat er enkel rekening wordt gehouden met de duur van de asielprocedure maar niet met de duur van de verschillende regularisatieprocedures.

Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de elementen inzake het lang verblijf, de integratie en de sociale binding die door verzoekers werden aangehaald in hun aanvraag van 24 december 2011 en daaromtrent als volgt wordt gemotiveerd: *"Het feit dat betrokkenen sinds 2007 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlands leren en spreken en ter staving een inschrijvingsfiche en deelcertificaat van de lessen Nederlands bij het CVO Roeselare voorleggen, werkbereid zouden zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

De aangevoerde elementen werden dus niet buiten beschouwing gelaten. Waar verzoekers opnieuw verwijzen naar hun integratie-elementen, hun lang verblijf en de duur van regularisatieprocedures weerleggen zij niet het motief dat er geen buitengewone omstandigheden werden ingeroepen waardoor hun aanvraag onontvankelijk is verklaard.

Immers hun betoog doet geen afbreuk aan het feit dat het elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

3.10. In de mate dat verzoekers betogen dat er een manifeste schending is van de motiveringsplicht aangezien in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd *"inzake de verwijzing door verzoekers naar de problemen zoals door hen aangehaald in hun asielprocedures"*, stelt de Raad vast dat verzoekers

zich in hun aanvraag van 24 december 2011 hebben beperkt tot het verwijzen naar hun asielaanvragen, stellend dat deze *“dan ook enkel volstrekt subsidiair”* zijn aan de humanitaire redenen waarop hun aanvraag om regularisatie is gegrond.

3.11. Voorts stelden verzoekers in hun aanvraag van 24 december 2011 dat *“het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk”*. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing hieromtrent als volgt, wordt gemotiveerd: *“Tevens beweren betrokkenen dat een aanvraag tot machtiging van verblijf gaan indienen bij het land van herkomst gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn. Zij tonen echter op geen enkele wijze concreet aan dat zij de aanvraag niet via de reguliere procedure kunnen indienen. De loutere vage bewering dat het gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn om naar het land van herkomst te gaan, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

Waar verzoekers zich in hun aanvraag van 24 december 2011 inderdaad beperkten tot loutere en ongestaafde beweringen, zonder enig concreet element of begin van bewijs, komt dit oordeel de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de eerste en tweede asielaanvragen van verzoekers zowel door het Commissariaat-generaal op 27 mei 2008 en 19 februari 2009 als door de Raad bij arresten nrs. 16 307 van 24 september 2008 en 28 642 van 12 juni 2009 negatief werden beoordeeld, met name wegens de ongeloofwaardigheid van de verschillende afgelegde asielverklaringen.

3.12. Verzoekers menen dat in de bestreden beslissing nergens wordt geargumenteed over de cumulatie van de ingeroepen elementen en zij stellen dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie maar aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie kunnen leiden. Verzoekers gaan er aan voorbij dat zij eerst buitengewone omstandigheden dienen aan te tonen die hen verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen, vooraleer een onderzoek ten gronde kan plaats hebben en desgevallend een regularisatie van hun verblijf.

De Raad herhaalt dat het machtigen tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is die tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij behoort.

Verzoekers maken niet duidelijk op welke elementen van hun aanvraag niet werd geantwoord. De Raad wijst erop dat het aan verzoekers is om hun grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). Het komt de Raad niet toe te gissen welke elementen verzoekers in gedachten hebben die zij niet afdoend beantwoord terug vinden in de bestreden beslissing.

Evenmin tonen verzoekers aan welk ander onderzoek de verwerende partij verplicht was te voeren nu met elk aangehaald element rekening is gehouden.

3.13. Met hun algemeen en theoretisch betoog tonen verzoekers bijgevolg niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Het zorgvuldigheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Verzoekers tonen ook niet aan dat de gemachtigde *in casu* een andere invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt

(RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

3.14. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het komt aan verzoekers toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan de verzoekers toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering door de bestreden beslissing, *quod non in casu*.

Waar verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren en citeren, ziet de Raad niet in hoe "het gezinsleven" van verzoekers zou zijn ontwricht nu de bestreden beslissing hen in hun geheel treft en niet wordt aangetoond dat op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd geoordeeld dat er *in casu* geen sprake is van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland verhinderen. Verzoekers verduidelijken niet hoe de bestreden beslissing verzoekers zou kunnen blootstellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Tenslotte argumenteren verzoekers dat de belangen van het kind geenszins gebaat zijn bij een terugkeer naar hun land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Volgens hen zullen de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling. De Raad merkt op dat de loutere algemene bewering dat verzoekers' kinderen bij een gedwongen terugkeer, daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing dergelijke maatregel niet bevat, zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten niet van die aard is dat hieruit een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden afgeleid.

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag wijst de Raad er op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat zij evenmin concreet verduidelijken of aantonen dat de bestreden beslissing de belangen van hun kinderen schaadt, des te meer daar een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen niet steeds noodzakelijkerwijze tegen hun belang is.

In zoverre verzoekers betogen dat het schoollopen van hun kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Ook de bewering dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is en "*het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen*" tot gevolg zou hebben, wordt door niet het minste bewijs gestaafd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES